

DOI: <https://doi.org/10.32782/2524-0072/2025-76-99>

УДК 364:351.84(477)

ЕВОЛЮЦІЯ СОЦІАЛЬНИХ ПОСЛУГ В УКРАЇНІ: ВИКЛИКИ, МОЖЛИВОСТІ ТА СТРАТЕГІЧНІ ВЕКТОРИ МОДЕРНІЗАЦІЇ

THE EVOLUTION OF SOCIAL SERVICES IN UKRAINE: CHALLENGES, OPPORTUNITIES, AND STRATEGIC VECTORS OF MODERNIZATION

Чопко Наталія

кандидат економічних наук, доцент кафедри менеджменту,
Львівський національний університет імені Івана Франка
ORCID: <https://orcid.org/0000-0001-5255-0520>

Зеліско Тарас

аспірант,
Львівський національний університет імені Івана Франка
ORCID: <https://orcid.org/0009-0007-2097-969X>

Nataliia Chopko, Taras Zelisko
Ivan Franko National University of Lviv

У статті проведено комплексний аналіз становлення та трансформації системи соціальних послуг в Україні в контексті соціально-економічних викликів і нормативно-інституційних змін. Виокремлено ключові етапи розвитку: від радянської моделі соціального забезпечення до сучасної системи, орієнтованої на адресність, децентралізацію й цифровізацію. На основі аналізу наукових джерел та нормативно-правової бази було визначено основні проблеми функціонування галузі: фрагментарність, кадровий дефіцит, нерівномірність доступу до послуг та обмежене фінансування. За допомогою SWOT-аналізу ідентифіковано сильні й слабкі сторони системи, а також можливості та загрози її подальшого розвитку. Запропоновано стратегічні напрями удосконалення системи соціальних послуг з урахуванням європейських стандартів, цифрових інструментів та міжсекторального партнерства.

Ключові слова: соціальні послуги, соціальна політика, модернізація, SWOT-аналіз, стратегія, децентралізація, цифровізація.

The article explores the evolution of the social services system in Ukraine in the context of ongoing socio-economic transformations, decentralization reform, and the shift towards European standards. The relevance of the study is grounded in the urgent need to modernize the fragmented and institutionally weak social service infrastructure to ensure its accessibility, transparency, and effectiveness amid growing demographic and economic challenges. The study aims to provide a comprehensive analysis of the historical stages of development, identify systemic problems, and propose strategic directions for further modernization. The research is based on qualitative methods, including content analysis of regulatory frameworks and scientific literature, as well as a SWOT analysis to systematically evaluate the internal and external factors influencing the system. Through this methodological approach, the study distinguishes five key stages in the evolution of social services in Ukraine: Soviet legacy period, post-Soviet legislative restructuring, decentralization reform, the legislative overhaul of 2019, and the current digital transformation phase. The results reveal that despite positive shifts such as legal reforms, decentralization, the emergence of non-state service providers, and the introduction of digital systems: the system remains constrained by regional disparities, underfunding, lack of qualified personnel, and limited user-centered digital tools. The SWOT analysis highlights critical strengths (e.g., international support and innovation openness) and threats (e.g., demographic pressures and political instability) that must be addressed to ensure resilient reform. The findings also emphasize the importance of integrating digital platforms with local governance structures to enhance service coordination, accountability, and responsiveness to community needs. The practical value of the article lies in its evidence-based strategic proposals for institutional development, digitalization, intersectoral collaboration, and community engagement, which together can foster a more inclusive, needs-based, and sustainable model of social services aligned with European standards.

Keywords: social services, social policy, modernization, SWOT analysis, strategy, decentralization, digitalization.

Постановка проблеми. У процесі трансформації соціально-економічного середовища України суттєво посилилось значення ефективної системи соціальних послуг, орієнтованої на потреби людини. На сьогоднішній день чинна система залишається фрагментованою, недостатньо прозорою та слабко інтегрованою в інституційне середовище, що в свою чергу обмежує її результативність і доступність. Відповідно визначальними викликами, з якими стикається дана система, є неузгодженість нормативного забезпечення, нестабільне фінансування, кадровий дефіцит, нерівномірність регіонального розвитку та слабка цифрова інтеграція. За таких умов виникає потреба у всебічному аналізі етапів становлення системи соціальних послуг в Україні, її сильних і слабких сторін, а також стратегічних напрямів подальшої модернізації.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Проблематику еволюції системи соціальних послуг в Україні активно досліджують як вітчизняні, так і зарубіжні науковці, зокрема в контексті децентралізації, цифровізації та адаптації до європейських стандартів. Значну увагу приділено нормативно-інституційним змінам, запровадженню сучасних управлінських механізмів і ролі територіальних громад у наданні соціальних послуг. У публікації Котової Л. В. [1] акцентовано на важливості розвитку соціальної сфери в об'єднаних територіальних громадах, де зростає відповідальність місцевої влади за надання якісних та доступних послуг. Кравченко М. [2] детально аналізує механізми децентралізації соціальних послуг, підкреслюючи необхідність фінансової самодостатності громад та міжмуніципального співробітництва.

Цифрова трансформація у сфері соціального забезпечення є предметом дослідження Кирилюка В. В., Рябоконя І. О. та Кіндія С. А. [3], які розкривають потенціал цифрових соціальних сервісів для оптимізації управління та підвищення якості обслуговування населення. Аналогічні питання порушує і Малиновський В. [4], наголошуючи на стратегічних аспектах цифровізації у соціальній сфері. У своїй праці Гриценко Г. [5] акцентує на сучасних тенденціях цифровізації соціальних послуг в Україні. У роботі Палатної Д. [6] висвітлено тенденції розвитку соціальної сфери в сучасних територіальних громадах, зосереджено увагу на викликах, пов'язаних з нерівністю доступу до послуг та кадровим забезпеченням. Таким чином, сучасні дослідження демонструють високу динаміку змін

у системі соціальних послуг України, однак також вказують на наявність системних бар'єрів, які потребують стратегічного переосмислення.

Метою статті є комплексний аналіз еволюції системи соціальних послуг в Україні з урахуванням історичних етапів, нормативно-інституційних змін і сучасних реформ, а також оцінка її сильних і слабких сторін, можливостей і загроз у контексті поточних соціально-економічних викликів. На основі SWOT-аналізу пропонуються стратегічні напрями удосконалення системи соціального захисту відповідно до європейських стандартів та потреб українського суспільства.

Виклад основного матеріалу. Формування системи соціальних послуг в Україні відбувалося в умовах глибоких соціально-економічних змін, що позначилися на її інституційній архітектурі, принципах функціонування та якості надання послуг. Детальний аналіз формування і розвитку цієї системи дозволив виділити ключові етапи з визначенням ключових закономірностей, проблем та потенціалу, які варто враховувати при виробленні стратегій модернізації системи надання соціальних послуг.

Перший етап: спадщина радянської моделі (до початку 2000-х рр.). У радянський період соціальні послуги в Україні мали переважно інституційний характер, ґрунтуючись на централізованій вертикалі управління та функціонуванні закритих державних установ – будинків-інтернатів, дитячих притулків, будинків престарілих тощо. Така модель була позбавлена механізмів індивідуалізації потреб, участі бенефіціарів у прийнятті рішень та зовнішнього контролю якості. Соціальні гарантії проголошувалися як загальні принципи, однак реалізовувалися вибірково через хронічний дефіцит ресурсів та відсутність системи моніторингу й оцінки результатів.

Другий період: оформлення пострадянської моделі (2000-і роки). Початок цього періоду характеризується спробою нормативної реконструкції системи соціального забезпечення. Ухвалення Закону України «Про соціальні послуги» № 966-IV у 2003 році стало першим кроком до закріплення принципів адресності, добровільності та розмаїття надавачів. У подальші роки ухвалювалися низка підзаконних актів, спрямованих на регламентацію стандартів, категорій отримувачів та процедур надання послуг. Проте, як показує досвід, реальні механізми реалізації цих норм залишалися слабкими через збереження

централізованої моделі управління, обмежену інституційну спроможність громад та низький рівень залучення недержавного сектору.

Третій етап: децентралізація соціальних послуг у контексті реформи місцевого самоврядування (2014–дотепер). З початком адміністративно-територіальної реформи у 2014 році відкрилися нові можливості для розвитку соціальних послуг на місцевому рівні. Делегування повноважень об'єднаним територіальним громадам (ОТГ), підтримане бюджетною децентралізацією, створило передумови для наближення послуг до споживача, врахування локальних потреб і формування інноваційних практик [1]. Водночас, як підкреслює Кравченко М., спроможність громад залишалася нерівномірною [2], особливо в сільських і малозабезпечених регіонах, що призводило до значних відмінностей у доступі та якості послуг.

Четвертий етап: оновлення системи соціальних послуг (2019–дотепер). У 2019 році був прийнятий оновлений Закон України «Про соціальні послуги» (№ 2671-VIII), що суттєво переглянув засади функціонування системи. До ключових нововведень належать запровадження механізмів соціального замовлення, розвиток конкуренції між державними та недержавними надавачами, стандартизація послуг і введення механізмів оцінки потреб [10]. Новий закон створив передумови для участі громадських організацій та приватного сектору, однак залишається невирішеним питання ефективного моніторингу, прозорого фінансування та незалежного контролю за якістю послуг.

П'ятий етап: цифровізація як сучасний інструмент трансформації. Починаючи з 2020 року, відбувається поступова цифрова трансформація у сфері соціального захисту. Впровадження Єдиної інформаційної системи соціальної сфери (ЄІССС) покликане забезпечити автоматизацію процесів, створення реєстрів отримувачів і моніторинг ефективності послуг. За даними Міністерства соціальної політики України (2023), понад 50% ОТГ вже підключені до ЄІССС [11]. Загалом, цифрові сервіси сприяють підвищенню якості менеджменту соціального забезпечення, покращенню доступу до послуг, зменшенню бюрократичного навантаження та оптимізації процесів прийняття рішень. Особливо актуальними є інструменти автоматизованого обліку, електронні кабінети отримувачів послуг і системи моніторингу надання допомоги [3]. Цифрову трансформацію слід

розглядати як стратегічну зміну парадигми управління соціальною сферою, що ґрунтується на принципах відкритості, підзвітності та ефективності. Особливо актуалізується необхідність інтеграції інформаційних систем, міжвідомчого обміну даними та побудови єдиного цифрового простору в соціальній сфері [4]. Проте, як зауважує Панченко Н., система переважно орієнтована на внутрішню адміністрацію, а не на покращення доступу громадян до послуг, зокрема через відсутність інтерактивних сервісів, цифрових кабінетів користувача чи механізмів зворотного зв'язку [8].

Сучасний стан розвитку системи соціальних послуг в Україні характеризується наявністю як позитивних досягнень, так і низки критичних обмежень. До прогресивних елементів слід віднести зростання ролі недержавних надавачів, розвиток конкурсних механізмів фінансування (соціальне замовлення), поглиблення нормативного регулювання та часткову інтеграцію послуг із системами охорони здоров'я та освіти. Водночас ключовими проблемами залишаються: фрагментарність адміністрування, кадровий дефіцит на місцях, низька достовірність статистичних даних, обмеженість сталих фінансових механізмів підтримки інновацій, а також недовіра до органів соціального захисту [1; 9]. Науковці акцентують увагу на потребі у впровадженні системи незалежної оцінки якості, розробці мінімальних стандартів послуг, покращенні міжвідомчої координації та інституціоналізації участі громадянського суспільства у прийнятті рішень [6, 7].

Для детального розуміння проблемних місць та перспектив розвитку існуючої системи соціальних послуг в Україні проведемо SWOT-аналіз (див. табл. 1).

Система соціальних послуг в Україні характеризується низкою суттєвих сильних сторін, що формують надійний фундамент для її подальшого розвитку та реформування: ухвалення ЗУ «Про соціальні послуги» (2019) стало правовою основою для модернізації соціальної сфери та формування нових механізмів взаємодії між державними та недержавними суб'єктами; процес децентралізації сприяє перерозподілу повноважень та ресурсів на рівень об'єднаних територіальних громад, що потенційно підвищує гнучкість системи соціального захисту до локальних потреб; впровадження механізмів соціального замовлення та створення інформаційних систем, зокрема Єдиної інформаційної системи

Таблиця 1

SWOT-аналіз системи соціальних послуг в Україні

Сильні сторони (Strengths)	Слабкі сторони (Weaknesses)
1. Законодавча база для соціальних послуг (Закон «Про соціальні послуги» 2019). 2. Поступова децентралізація повноважень на місцевий рівень. 3. Розвиток механізмів соціального замовлення. 4. Активізація недержавних організацій та громадських ініціатив. 5. Запровадження стандартів надання соцпослуг. 6. Зростання уваги держави до потреб вразливих груп населення. 7. Наявність спеціалізованих навчальних програм для працівників соціальної сфери. 8. Підтримка міжнародних донорів і проектів реформ. 9. Розвиток інформаційних систем (ЄІССС). 10. Відкритість для інновацій і партнерств з бізнесом.	1. Нерівномірний рівень розвитку соцпослуг у регіонах, особливо сільські райони. 2. Недостатнє фінансування і його нерівномірний розподіл. 3. Відсутність прозорих і ефективних механізмів контролю якості послуг. 4. Недосконалість цифрових сервісів для користувачів. 5. Бюрократична надмірність та надмірне документування. 6. Нестача кваліфікованих кадрів і високий рівень професійного вигорання. 7. Відсутність єдиної системи моніторингу та оцінки результативності. 8. Слабка комунікація між органами влади і провайдерами соцпослуг. 9. Обмежена участь отримувачів у плануванні послуг. 10. Залежність від зовнішнього фінансування міжнародних проектів.
Можливості (Opportunities)	Загрози (Threats)
1. Подальша децентралізація і збільшення фінансової автономії громад. 2. Розвиток партнерств між державною владою, громадськими організаціями та бізнесом. 3. Запровадження сучасних цифрових технологій та платформ (мобільні додатки, CRM). 4. Освітні програми для підвищення кваліфікації соціальних працівників. 5. Залучення інвестицій у розвиток інклюзивної інфраструктури. 6. Розширення спектру соціальних послуг (реабілітація, психологічна підтримка, догляд). 7. Підвищення обізнаності населення про права і можливості отримання соцпослуг. 8. Впровадження європейських стандартів і кращих практик. 9. Розвиток волонтерських і благодійних ініціатив. 10. Можливість інтеграції з системами охорони здоров'я та освіти.	1. Економічна нестабільність, що обмежує бюджетні видатки. 2. Соціально-політичні кризи і війна, які впливають на фінансування і організацію. 3. Демографічні зміни – старіння населення та збільшення кількості вразливих груп. 4. Корупція та неефективність у розподілі ресурсів. 5. Відтік кваліфікованих працівників у суміжні сфери або за кордон. 6. Нерівномірний розвиток громад та послуг, особливо у сільській місцевості. 7. Ризик технічної застарілості цифрових систем. 8. Недостатній рівень інформування громадян про соціальні послуги. 9. Опір змінам з боку традиційних інституцій та працівників соцсфери. 10. Залежність від міжнародної допомоги, що може змінюватися з політичних причин.

Джерело: сформовано автором на основі [2–10]

соціальної сфери, які підвищують прозорість, ефективність і цифровізацію надання послуг.

Однак, система соціальних послуг в Україні має низку слабких сторін, які обмежують її ефективність. Значна нерівномірність розвитку соціальних послуг у регіонах, особливо в сільській місцевості, породжує проблему нерівного доступу до соціальної підтримки. Недостатнє фінансування соціальних програм, яке часто носить нестабільний характер, негативно впливає на обсяг і якість послуг, а відсутність ефективних механізмів контролю та моніторингу ускладнює оцінку реалізації соціальної політики. Крім того, бюрократичні перешкоди та надмірне документування, нестача кваліфікованих кадрів і високий рівень професійного вигорання соціальних працівників істотно знижують якість надання послуг.

Сучасні можливості відкривають перспективи для суттєвого покращення системи соціальних послуг. Продовження децентралізації дає змогу підвищити організаційну та фінансову спроможність місцевих громад, що сприятиме більш ефективному розподілу ресурсів. Активне впровадження цифрових технологій і платформ створює потенціал для оптимізації процесів надання послуг і підвищення їх доступності для кінцевих користувачів. Розширення спектра соціальних послуг, партнерство державного сектору з громадськими організаціями та бізнесом, а також адаптація європейських стандартів є ключовими факторами формування інклюзивної та комплексної системи соціальної підтримки.

Водночас реформи в соціальній сфері піддаються значним загрозам, що вимагають ретельного стратегічного аналізу. Економічна нестабільність та соціально-політичні кризи, включаючи військові дії, створюють значні ризики для стабільного бюджетного фінансування і організації соціальних послуг. Демографічні виклики, зокрема старіння населення та збільшення вразливих груп, посилюють навантаження на соціальну систему. Корупційні ризики, неефективне управління ресурсами та відтік кваліфікованих кадрів знижують довіру до інституцій соціального захисту та ускладнюють реалізацію реформ. Опір трансформаціям серед традиційних установ та працівників соціальної сфери також гальмує прогрес.

В умовах трансформації соціально-економічного середовища України, значного посилення викликів у сфері добробуту населення та необхідності адаптації до європейських

стандартів, формування ефективної системи соціальних послуг набуває критичного значення. Сучасний етап розвитку цієї системи характеризується необхідністю зміни парадигм – від адміністративно-розподільчої моделі до орієнтованої на потреби людини, результативної та інклюзивної політики соціального захисту. З огляду на результати проведеного SWOT-аналізу, доцільно окреслити низку стратегічних напрямів, які мають стати основою модернізації галузі.

Першочерговим напрямом є інституційне зміцнення нормативно-правової бази, що передбачає удосконалення чинного законодавства у сфері надання соціальних послуг, зокрема в частині визначення механізмів оцінки якості, підвищення підзвітності та прозорості. Забезпечення стабільного правового середовища створить передумови для функціонування системи на засадах рівності доступу, поваги до гідності отримувачів послуг і професійної відповідальності надавачів.

Другим важливим вектором є посилення децентралізації у сфері соціальних послуг, що дозволяє забезпечити їхню територіальну наближеність, гнучкість та адаптивність до потреб конкретних громад. Надання громадам фінансових та управлінських інструментів, розвиток локальної інфраструктури та кадрового потенціалу забезпечить формування стійких моделей соціального забезпечення на місцевому рівні.

Третій напрям пов'язаний із кадровим забезпеченням системи соціальних послуг, що включає не лише професійну підготовку й підвищення кваліфікації соціальних працівників, а й формування стимулюючих механізмів для залучення фахівців до роботи у громадському секторі. Розбудова системи безперервної освіти в соціальній сфері сприятиме підвищенню якості послуг і зниженню професійного вигорання серед персоналу.

Четвертим стратегічним орієнтиром є цифровізація системи соціального захисту, що передбачає впровадження електронних реєстрів, автоматизованих платформ обліку та моніторингу послуг, а також електронного документообігу. В умовах обмежених ресурсів та високої соціальної мобільності це дозволяє забезпечити швидкість, ефективність і прозорість у взаємодії між державою та отримувачами послуг.

Окремо слід виокремити напрям, пов'язаний із зміцненням міжсекторальної взаємодії, зокрема між органами державної влади, громадянським суспільством, бізне-

сом і міжнародними партнерами. Такий підхід забезпечує мобілізацію ресурсів, обмін досвідом і запровадження інноваційних практик, зокрема публічно-приватних партнерств, соціального підприємництва, розвитку волонтерства тощо.

На стратегічному рівні також актуалізується завдання підвищення соціальної обізнаності населення, розвиток сервісів з інформування та консультування громадян щодо їхніх прав, доступних послуг і процедур їх отримання. Це сприятиме не лише підвищенню ефективності реалізації соціальної політики, а й активному залученню населення до процесів соціального планування та контролю.

Таким чином, стратегічні напрями формування системи соціальних послуг в Україні мають комплексний характер і передбачають не лише інституційні та управлінські трансформації, але й зміни у філософії соціального забезпечення, яке має бути людським, орієнтованим на потреби, гнучким до викликів і спроможним підтримувати соціальну згуртованість

у суспільстві. Впровадження зазначених підходів дозволить створити ефективну, сталу та інклюзивну систему соціальних послуг, що відповідатиме сучасним національним реаліям та міжнародним стандартам.

Висновки. Проведене дослідження засвідчило, що система соціальних послуг в Україні перебуває у стані трансформації, що супроводжується значними викликами та новими можливостями. Основними проблемами залишаються неструктурованість системи, нестача фінансових ресурсів, кадровий дефіцит, слабка інтеграція цифрових рішень та неузгодженість нормативно-правової бази. Водночас децентралізація, розвиток громадського сектору та цифровізація створюють умови для якісних змін. SWOT-аналіз дозволив системно окреслити внутрішні та зовнішні чинники розвитку системи, що може слугувати основою для розробки стратегічної політики у сфері соціального захисту. Подальше вдосконалення системи має базуватись на засадах доступності, прозорості, інтегрованості та орієнтації на потреби людини.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Котова Л. В. Розвиток та забезпечення соціальної сфери на рівні об'єднаних територіальних громад. *Актуальні проблеми права: теорія і практика*. 2023. № 2(46). С. 146–159. URL: <https://dspace.snu.edu.ua/items/2b36f3aa-254e-468e-afbd-b7e588f07850> (дата звернення: 20.06.2025)
2. Кравченко М. Механізми децентралізації соціальних послуг в Україні. *Демократичне врядування*. 2014. Вип. 14. URL: <https://science.lpnu.ua/sites/default/files/journal-paper/2022/feb/26760/kravchenko.pdf> (дата звернення: 20.06.2025)
3. Кирилюк В. В., Рябоконь І. О., Кіндій С. А. Цифрові соціальні сервіси у менеджменті соціального забезпечення. *Економічні науки*. 2023. С. 6–15. DOI: 10.32752/1993-6788-2023-1-265-6-15. URL: https://eco-science.net/wp-content/uploads/2023/07/06.23._topic_Volodymyr-V.-Kyryliuk-Ivan-O.-Ryabokon-Kindii-S.-Andrii-6-15.pdf (дата звернення: 20.06.2025)
4. Малиновський В. Стратегічні аспекти цифрової трансформації соціальної сфери. *Економіка праці, демографія, соціальна політика*. 2021. Випуск 1 (147) С. 27–31. URL: <https://lib.lntu.edu.ua/sites/default/files/2021-09/%D0%A6%D0%B8%D1%84%D1%80%D0%BE%D0%B2%D1%96%D0%B7%D0%B0%D1%86%D1%96%D1%8F.pdf> (дата звернення: 20.06.2025)
5. Гриценко Г. Цифровізація соціальних послуг: проблеми можливостей та компетенції. *Актуальні проблеми права: теорія і практика*. 2024. № 1(47). URL: <https://dspace.snu.edu.ua/server/api/core/bitstreams/b9eafd1c-eb95-4f48-bd96-ca3e96d41238/content> (дата звернення: 25.06.2025)
6. Палатна Д. Розвиток соціальної сфери у сучасних територіальних громадах. *Social Work and Education*. 2022. Vol. 9, No. 1. С. 75–88. URL: <https://www.researchgate.net/publication/361432593> (дата звернення: 25.06.2025)
7. Новікова О. Ф., Амоша О. І. та ін. Соціальні ресурси децентралізації управління: монографія. Київ: Ін-т економіки промисловості НАН України, 2018. 180 с. URL: https://iie.org.ua/wp-content/uploads/2019/08/Monografiya_Cotsialni-resursi-detsentralizatsiyi-upravlinnya.pdf (дата звернення: 25.06.2025)
8. Панченко А. О. Недержавні соціальні послуги в Україні: вплив цифрових трансформацій, проблеми та перспективи. *Центральноукраїнський вісник права та публічного управління*. 2024. № 4. С. 57–62. URL: <https://cu.j.dnuvs.ukr.education/index.php/cuj/article/view/88> (дата звернення: 25.06.2025)
9. Чопко Н.С. Системи соціального забезпечення в Україні: напрями реформування. *Формування ринкової економіки в Україні*. 2014. Вип. 33, Ч. 2. С. 136–139.

10. Закон України «Про соціальні послуги» № 2671-VIII від 17.01.2019. *Відомості Верховної Ради України*, 2019, № 20. URL <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2671-19> (дата звернення: 25.06.2025)
11. Цифровий розвиток Єдиної інформаційної системи соціальної сфери: які зміни ухвалив Уряд. URL: <https://www.msp.gov.ua/news/23150.html>. (дата звернення: 25.06.2025)

REFERENCES:

1. Kotova, L. V. (2023). Rozvytok ta zabezpechennia sotsialnoi sfery na rivni obiednanykh terytorialnykh hromad [Development and support of the social sphere at the level of united territorial communities]. *Aktualni problemy prava: teoriia i praktyka – Actual Problems of Law: Theory and Practice*, no (2)46, pp. 146–159. <https://dspace.snu.edu.ua/items/2b36f3aa-254e-468e-afbd-b7e588f07850> (accessed June 20, 2025)
2. Kravchenko, M. (2014). Mekhanizmy detsentralizatsii sotsialnykh posluh v Ukraini [Mechanisms of decentralization of social services in Ukraine]. *Demokratychnе vriaduvannia - Democratic Governance*, no. 14. <https://science.lpnu.ua/sites/default/files/journal-paper/2022/feb/26760/kravchenko.pdf> (accessed June 20, 2025)
3. Kyryliuk, V. V., Ryabokon, I. O., & Kindii, S. A. (2023). Tsyfrovі sotsialni servisy u menedzhmentі sotsialnoho zabezpechennia [Digital social services in social security management]. *Ekonomichni nauky – Economic Sciences*, pp. 6–15. <https://doi.org/10.32752/1993-6788-2023-1-265-6-15>; https://eco-science.net/wp-content/uploads/2023/07/06.23._topic_Volodymyr-V.-Kyryliuk-Ivan-O.-Ryabokon-Kindii-S.-Andrii-6-15.pdf (accessed June 20, 2025)
4. Malynovskyi, V. (2021). Stratehichni aspekty tsyfrovoi transformatsii sotsialnoi sfery [Strategic aspects of digital transformation of the social sphere]. *Ekonomika pratsi, demohrafiia, sotsialna polityka - Labour Economics, Demography, Social Policy*, no. 1(147), pp. 27–31. <https://lib.lntu.edu.ua/sites/default/files/2021-09/%D0%A6%D0%B8%D1%84%D1%80%D0%BE%D0%B2%D1%96%D0%B7%D0%B0%D1%86%D1%96%D1%8F.pdf> (accessed June 20, 2025)
5. Hrytsenko, H. (2024). Tsyfrovizatsiia sotsialnykh posluh: problemy mozhlyvosti ta kompetentsii [Digitalization of social services: issues of opportunities and competencies]. *Aktualni problemy prava: teoriia i praktyka – Actual Problems of Law: Theory and Practice*, no. 1(47). <https://dspace.snu.edu.ua/server/api/core/bitstreams/b9eafd1c-eb95-4f48-bd96-ca3e96d41238/content> (accessed June 25, 2025)
6. Palatna, D. (2022). Rozvytok sotsialnoi sfery u suchasnykh terytorialnykh hromadakh [Development of the social sphere in modern territorial communities]. *Social Work and Education*, vol. 9, no. 1, pp. 75–88. <https://www.researchgate.net/publication/361432593> (accessed June 25, 2025)
7. Novikova, O. F., Amosha, O. I., et al. (2018). *Sotsialni resursy detsentralizatsii upravlinnia: monohrafiia* [Social resources of decentralization of governance: monograph]. Kyiv: Instytut ekonomiky promyslovosti NAN Ukrainy. 180 p. https://iie.org.ua/wp-content/uploads/2019/08/Monografiya_Cotsialni-resursi-detsentralizatsiyyi-upravlinnya.pdf (accessed June 25, 2025)
8. Panchenko, A. O. (2024). Nederzhavni sotsialni posluhy v Ukraini: vplyv tsyfrovyykh transformatsii, problemy ta perspektyvy [Non-governmental social services in Ukraine: impact of digital transformations, problems and prospects]. *Tsentrlnoukrainskyi visnyk prava ta publichnoho upravlinnia – Central Ukrainian Journal of Law and Public Administration*, no. 4, pp. 57–62. <https://cuj.dnuvs.ukr.education/index.php/cuj/article/view/88> (accessed June 25, 2025)
9. Chopko, N. S. (2014). Systemy sotsialnoho zabezpechennia v Ukraini: napriamy reformuvannia [Social security systems in Ukraine: directions of reform]. *Formuvannia rynkovoї ekonomiky v Ukraini – The Formation of the Market Economy in Ukraine*, no. 33, part 2, pp. 136–139.
10. Закон України “Pro sotsialni posluhy” № 2671-VIII vid 17.01.2019 [Law of Ukraine “On Social Services” No. 2671-VIII of 17.01.2019]. *Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy*, 2019, no. 20. <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2671-19> (accessed June 25, 2025)
11. Tsyfrovyy rozvytok Yedynoi informatsiinoi systemy sotsialnoi sfery: yaki zminy ukhvalyv Uriad [Digital development of the Unified Information System of the social sphere: what changes were approved by the Government]. <https://www.msp.gov.ua/news/23150.html> (accessed June 25, 2025)